

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 406/05
23.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Верољуба Цветковића, чланова већа са саветником Врховног суда, Војком Омчикус, записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Београду и браниоца оптуженог, адвоката АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Новом Саду К. 556/04 од 3.2.2005. године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. ЗКП-а, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије и браниоца оптуженог, адвоката АБ, а у присуству оптуженог АА, дана 23.6.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Окружног јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца оптуженог АА, а пресуда Окружног суда у Новом Саду К. 556/04 од 3.2.2005. године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом оптужени АА је оглашен кривим због три кривична дела разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије за које су му утврђене казне затвора у трајању од по три године, а затим осуђен на јединствену казну затвора у трајању од четири године, у коју му се урачунава време проведено у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Новом Саду Кри. 292/04 од 8.9.2004. године, а које му се рачуна од 7.9.2004. године па надаље.

На основу члана 65. ОКЗ према оптуженом је изречена мера обавезног лечења наркомана, која ће се извршити у установи за извршење казне затвореног типа, а време проведено у таквој установи урачунава се у изречену казну затвора.

На основу члана 69. ОКЗ, према оптуженом је изречена мера безбедности одузимања предмета кривичног дела и то једног кухињског ножа дужине 25 центиметра, дужине сечива 12,5 центиметара са црном пластичном дршком.

На основу члана 206. ЗКП-а усвојен је имовинско правни захтев оштећених па се обавезује оптужени да на име имовинско правног захтева исплати оштећеном ББ 18.540,00 динара и оштећеном ВВ, 5.730,00 динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Истом пресудом на основу члана 354. тачка 1. ЗКП-а према оптуженом АА је одбијена оптужба да је починио кривично дело разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС.

Против те пресуде у осуђујућем делу изјавили су жалбе:

- Окружни јавни тужилац у Новом Саду, због одлуке о казни са предлогом да се првостепена пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у дужем временском трајању, и :

- бранилац оптуженог, адвокат АБ, због одлуке о казни са предлогом да се првостепена пресуда преиначи и оптуженом изрекне блажа казна.

У овој жалби је стављен захтев да оптужени и његов бранилац буде обавештен о седници већа.

Заменик Републичког јавног тужиоца Србије у писменом поднеску Ктж. број 538/05 од 1.4.2005. године, је предложио да се одбије као неоснована жалба браниоца оптуженог, а првостепена пресуда потврди.

Пошто је поступио у смислу члана 375. З КП-а, Врховни суд Србије је, у присуству оптуженог, а у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије и браниоца оптуженог адвоката АБ, размотрио све списе овог предмета, па је по оцени навода у изјављеним жалбама, писменом поднеску заменика Републичког јавног тужиоца Србије те по изјашњењу оптуженог за ставове жалбе нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона на које другостепени суд, поводом изјављене жалбе, увек пази по службеној дужности – члан 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП-а.

Побијајући првостепену пресуду у делу одлуке о казни у жалби Окружног јавног тужиоца у Новом Саду се наводи да изречена јединствена казна затвора у трајању од четири године, није адекватна казна и истовремено та казна је блага имајући у виду врсту и тежину почињених кривичних дела, личност оптуженог и друштвену опасност, па се са тако изреченом казном у конкретном случају, по наводима из жалбе Окружног јавног тужиоца, не може постићи сврха кажњавања нити циљеви генералне и специјалне превенције.

Ово тим пре што је кривично дело разбојништва тешко кривично дело, што је оптужени раније више пута осуђиван, за истоврсна кривична дела у два наврата, и да је за ова дела био осуђен на безусловне казне затвора да је извршио кривично дело из члана 245. став 1. ОКЗ, и у два наврата кривично дело из члана 165. КЗ РС те да се ради о специјалном истоврсном повратнику.

У жалби браниоца оптуженог се наводи да је изречена јединствена казна затвора строго одмерена, тим пре што је оптужени дугогодишњи зависник од хероина и да је дело починио у стању смањене урачунљивости у тренуцима физичке кризе када није имао средства да набави хероин, оптужени је изразио кајање на главном претресу које није формално већ истинито, јер је изразио жељу за лечењем и тражио да одмах буде упућен на лечење, па предлаже да се првостепена пресуда преиначи и оптуженом изрекне блажа казна.

Испитујући првостепену пресуду у вези са изложеним жалбеним наводима Врховни суд налази да су исти неосновани.

Ово због тога што је првостепени суд приликом одлучивања о врсти и висини казне, насупротив наводима у изјављеним жалбама, правилно утврдио, оценио и узео у обзир све олакшавајуће и отежавајуће околности које у смислу члана 41. ОКЗ утичу на врсту и висину казне.

Тако је од олакшавајућих околности првостепени суд имао у виду младост оптуженог, да је кривично дело учинио у стању смањене урачунљивости, личне и имовинске прилике, његово потпуно признање, и изражено кајање због учињеног, да је иста кривична дела починио као зависник од хероина, да болује од

хепатитиса Ц, као и његову спремност да будуће не чини оваква или слична кривична дела, а од отежавајућих околности имао у виду његову ранију осуђиваност па и за истоврсна кривична дела.

По налажењу Врховног суда, овако правилно утврђеним олакшавајућим и отежавајућим околностима, првостепени суд је дао правилан значај, па је правилно оптуженог за кривична дела у питању, након што му је утврдио појединачне казне у трајању од по три године за три кривична дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, осудио на јединствену казну затвора у трајању од четири године, налазећи да је та казна нужна а уједно и довољна ради постизања сврхе кажњавања из члана 33. ОКЗ и да истовремено одговара степену кривичне одговорности оптуженог и друштвеној опасности извршених кривичних дела.

Са свега напред изложеног а на основу члана 388. ЗКП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа,

судија,

Никола Латинковић, с.р.

Записничар,

Војка Омчикус, с.р.

За тачност отправка,

љм